„Sealt plahwatasiwad mulle kohe kooris naiste healed wastu:

„Kus waarakmarjad?"

„Kus sa nii kaua olid?"

„Kus pang jäi, Madis?"

„„Sinna jätsin!""

„Sinna jätsid? Mikspärast?"

„„Teda oli ühel karul tarwis."

„Mis sa tühja juttu ajad!"

„„No jah, kui ma teda wiimast korda nägin, oli ta karu käes.""

„Mine nüüd, mine! Sina pole kedagi karu näinud. Kas ta siis jooksis?"

„„Miks ta siis ei jooksnud. Otse minu järele.""

„Ei ma seda ei usu! Mis sina siis tegid?"

„„Ei suurt midagi; laskšin risu püssiga maha.""

Naised pragasiwad kõik korraga wastu nagu oleks nad kõik minu naised olnud:

„Mis sa kiitled! Seda ei usu keegi. Walekarask! Kus su karu siis on?"

„„Kui teie teda näha tahate, siis tulge metsa kaasa. Mina ei jõudnud teda kodu wedada.""

Kui ma nüüd oma naiste polgu nii palju watgistada jõuudsin, ja nad uskuma jäiwad, et Wändra metsas ikka üks ajalu'uline asi sündinud on, siis läksin ruttu naabri peresse. Naaber Pärt Pauk on meie pool kõige kangem karu kütt. Kui ta minu juttu kuulis, hakkas ta jõledal wiisil hirwitama ja hüüdis: „Naised, kuulge ometi, teie sarnane Madismees olla karu maha laskнud!" Ja see naer laguneb

kui kulu-tuli kõigile poole laiali ja mina ei uskunud wiimaks isegi, et ma karu ära tapnud olin. Aga mu mehe meel sai wõidu oma kätte. Tõsise näuga hakkasin ma Pärdi hirwitamist pahaks panema ja lubasin teda teutamise eest kohtusse kaewata. Nüüd hakkasiwad ka uskuma. Wõtsime siis head malgad weel pihku — minul oli ikka püss käes — ja läksime siis wiie- kue- kümnekesi metsa. Meid oli weike sõda: Mõnel oli peale malga weel kirwes, mõnel kapsta raud, mõnel sõnniku ark, mõnel saapa liist, rätsepp Märt Wahal oli kääri kott seljas ja kes teab, mis weel. Pärt Pauk tuli weel wiimaks, käed püksi taskus ja hirwitas jälle, et kõht wabises ning pruukis Madisse küti tembu kohta õige ettewaatamaid sõnu. Aga kui nad metsa jõudsiwad ja Madis neid karu juure wiis, siis ehmatasiwad kõik esiotsa ära. Pärt Pauk seisis seal, nagu oleks talle keegi pläugama wastu nägemist annud. Jumala eest, see on karu, hüüdis rätsepp wärisewa healega, nii et tema keha ka nagu haawaleht põrus ja käärid kotis kella lõiwad. Aga mis mina ise oma wõiduplatsil tegin ja tundsin, seda ei jõua kellegi sulg ülesse kirjutada.

Aga missugune wõidu käik nüüd meie kojuminek oli! Kõige wähem kaksсada inimest oliwad end meie juure seltsinud, ning mina ise käisin püssiga eesotsas. Aga ma pian siin Pärt Paugu auuks ütlema, et tema nüüd ennast õige auusaste ülesse pidas. Ta ei salganud sugugi, et loom karu oli, kui ta ka kohe juure lisas: „Noh, suur loom ta küll ei ole ja

Eestimaawa Kasuline Kalender 1887, lk. 25